

lige Anordning eller at misbillige den. Antage vi dette Lovudkast, billige vi derved den kongelige Anordning, endstjøndt der kan være Meget derti, som i høi Grad mishager os; forkaſte vi dette lille Lovudkast, saa ophæve vi ikke den kongelige Anordning, men bevirke kun, at Udførelsen deraf bliver besværlig. Der er vist ikke saa af Thingets Medlemmer, som have sølt det Piinlige ved at skulle bestemme sig med Hensyn til det her forelagte Udkaſt. Det forholdes sig nemlig ikke saaledes som f. Ex. med den administrative Bestemmelse om Erklærings Offentliggjørelse, at Regjeringen administrativt giver omtrent det Samme, stjøndt ikke i dets fulde Udstrækning, som den lovgivende Magt havde begjært; her har Regjeringen derimod administrativt givet Noget, som dette Thing forhen alvorligt har modsat sig. Dette Thing har tidligere, da de samme Bestemmelser, der nu ere udkomne som kongelig Anordning, fremkom som et privat Lovforslag fra det andet Thing, ganske forkaſtet alle disse Bestemmelser, har siden, da den høitærede Minister forelagde endeel af disse Bestemmelser som en Paragraph i Menighedsraadsloven, været i megen Strid om, om navnlig det Punkt skulde indrømmes, at der maatte holdes Altergang i Sognet og saaledes gives Anledning til at danne Smaamenigheder indenfor selve Sognemenigheden. Det er et Punkt, hvorom der altsaa har været en stor Strid, en stor Meningsulighed i Thinget, og som Thinget snarere har været tilbøieligt til at forkaſte end til at antage. Nu udkommer det som en kongelig Anordning, og der fordræs af os, at vi ved at bifalde et Lovudkast om en lille Konsekvents deraf skulle billige selve Anordningen. Dette forekommer mig at være piinligt. For mit Vedkommende synes det mig, at jeg med Verbødighed maatte bøie mig for den kongelige Anordning, men at jeg selv skulde deeltage i at gennemføre den, naar den indeholder Noget, som i høi Grad mishager mig, det er dette, som jeg ikke let kan overvinde mig til. Dertil kommer endnu, at det synes, at begge Rigsdagens Thing kunne komme i en besynderlig Stilling til hinanden ved det her fremlagte Lovudkast. Det er nemlig bekjendt, at der i det andet Thing er fremlagt et privat Lovfor-

slag om denne Sag, og at Forslagsstillerne idetmindste ikke endnu have villet fravige deres Lovforslag, fordi det Samme var afgjort ved en kongelig Anordning. Dersom nu Lovforlaget ikke frafaldes i det andet Thing, fordi Sagen allerede er afgjort ved kongelig Anordning, men det gaaer til sin lovmæssige Behandling i Thinget, saa komme begge Rigsdagens Afdelinger til samtidigt at behandle een og samme Sag; det ene Thing behandler da Sagen i dens Hovedbestemmelser, det andet Thing behandler en lille Bibeſtemmelse, som dog staaer i et saadant Forhold til Hovedbestemmelserne, at disse med det Samme skulle billiges eller misbilliges i en vis Retning. Stedetfor at Thingene skulle behandle en Sag succesivt, saaledes at det ene Thing modtager den paa den Maade, som den kommer fra det andet Thing, og derefter antager den eller tilføjer sine Ændringer eller forkaſter den, komme nu begge Thing til samtidigt at behandle Sagen og hvert maaskee paa sin Maade. Dersom det nu kom dertil, at vi her antog dette lille Lovudkast og saaledes billigede den kongelige Anordning, medens det andet Thing ikke vilde være noiet med den kongelige Anordning, men vedblev at føre Lovforlaget videre, og dette saa derfra kom til os, saa vilde vi være forhindrede fra at foretage de Ændringer i det, som ellers vilde være os i høi Grad magtpaaliggende, navnlig den Ændring, at Retten til at holde Altergang blev udelukket deraf; thi det maa jeg tillade mig at gjøre den høitærede Minister opmærksom paa, at der efter min Formening er en meget stor Forskjel mellem Tilladelsen til at tilfalde sin valgte Sjælesørger til de Handlinger, hvortil den kristelige Familie og dens Omgangsreds samles, og paa den anden Side at tillade ham at holde Altergang i det fremmede Sogn. Naar han der skal holde Altergang for dem, der have sluttet sig til ham, saa faaer han upaatviveligt en Menighed i den fremmede Menighed, saa komme de, der have sluttet sig til ham, idet de nu alligevel holde deres Altergang i deres Sogns Kirke, ikke til at høre til hans Menighed, hvor han er ansat, og heller ikke til deres egen Sognemenighed, da de have forladt deres Præst, men de komme til at danne en egen Menighed